

FÆLLESMØDET I VEJEN

Fællesmødet, Dansk Kvindesamfunds tre festlige Arbejdsdage i Vejen, er endt — dette Møde, der paa een Gang danner Afslutningen paa det forløbne og Begyndelsen til vort nye Arbejdsaar. Slutstenen er sat, og Retningslinierne er afstukne for den kommende Periode.

Den ganske særegne Stemning af Sammenhold og Samfølelse, af Glæde over Arbejdet for den Sag, som samler i Enighed vore snart 11,000 Medlemmer, denne Stemning, der altid præger D. K.s store Møder, — den øgedes og uddybedes i Aar paa en Maade, som vil gøre Mødet uforglemmeligt for alle, der var med.

Dette skyldes naturligvis i særlig Grad, at netop Vejenkredsen, der (som en af Festbordets Talere udtrykte det) er et af D. K.s mest tapre, ihærdige og fremmelige „Børn“, virkelig trods alle Vanskeligheder fik Mødet arrangeret og gennemført paa en saa festlig og smuk Maade, og det skyldes ikke mindst, at det var lykkedes for et ikke helt ringe Antal af de indbudte Gæster fra Sønderjylland at komme til Stede trods det korte Varsel, hvormed Indbydelserne havde maattet udsendes. Disse Gæster, der fra de

forreste Rækker mellem Tillidsmændene trofast og interesseret fulgte Forhandlingerne fra Time til Time, og fra hvem der fremkom overmaade dygtige og vægtige Indlæg i Diskussionerne, de bragte over Mødet en Følelse af, at D. K. baade i aandelig og rummæssig Forstand var i Færd med at flytte sine Grænsepæle.

Det, der var den inderste Hensigt med, at D. K. netop i Aar, Genforeningsaaaret, skulde holde sit Møde i Grænseegnene, nemlig at knytte Baandene mellem D. K. og de sønderjydske Kvinder, at byde dem ind i Dansk Kvindesamfund, vise dem vort Arbejde, vor Arbejdsmaade, vore Maal, — det naaedes fuldstændigt; Mødet med vore sønderjydske Søstre blev en smuk og værdig Indledning til de kommende Tidens fælles Arbejde for den fælles Sag.

Mødets Forhandlinger og Rammen om dem — den flagsmykkede By, den smukt dekorerede Sal, Musik og Kantate, vort Banner, flankeret af de nye Kreds- og Distriktsfaner, de skønne og minderige Egne, Køreturen ned over Grænsen — alt forenede sig om at bibringe Deltagerne Minder, der aldrig vil glemmes.

*

*

*

Mødet aabnedes, som alle Fællesmøder, med Afsyngelsen af Bannersangen; derefter sang Vejen Sangforening til Orkesterledsagelse første Del af den af Dr. phil. Marius Kristensen, Askov, forfattede Kantate:

KOR.

(Melodi af H. Nutzhorn).

Lyset fra Øst brød frem med Magt,
vælted' de gamle Folkeskranker,
nykomne Folk til Daad blev vakt,
og det spired' fra nysaaede Tanker;
men da det ny blev gammelt selv,
da der blev trangt her i Nordens

Lande,

Lyset fra Syd paa den frosne Elv,
kasted' Straaler og løste dens Vande.

Aanden blev fri, men snævert bandt
Enevoldsmagten den djærve Handling;
Lyset fra Vest dog Vejen fandt,
der blev Frihed til Vækst og For-

vandling.

Nu har vi set — et Under stort —
Lyset fra Nord, som for Verden skin-

ner

og har det Ord til Sandhed gjort:
Lige Ret nu for Mænd og for Kvinder!

Nu besteg Vejenkredsens Formand, Fru Gudrun Vang-Lauridsen, Talerstolen, og bød i smukke Ord Forsamlingen Velkommen med Ønsket om, at Moderligheden

maatte holde sit Indtog paa Tinge;
hun rettede en særlig Velkomst til
de sønderjydske Kvinder i det
Haab, at D. K. fra dem vilde faa
tilført forøget Kraft og ny Indsats
af Erfaring og Arbejde.

Pastor Richter, Vejen, recitere-
de derpaa Kantatens 2. Del:

RECITATIV.

At Kvinden agtes højt i Nordens
Lande,
det er en gammel Sandhed, som vi
véd,
og ikke mindst kan I det Udsagn
sande,
I Hædersgæster ved vor Festlighed,
I, som nu ser en ny Sol Dagen rande.

I eders Egne virked' Kongeenken,
den djærve Æstrid hist i Hedeby,
hos eder var det, Tyre spændte Læn-
ken

af Volde i vor Sagas første Gry.
To kække Kvinders Kamp om Daners
Vælde
paa Havet og paa Jyllands rige Jord,
derom véd vore Runer at fortælle,
det er det første, som de har at
melde,
et Vidnesbyrd om Kvindens Magt i
Nord.

Hos eder var det ogsaa hin Margrete,
hvem Folket gav det skønne Hæders-
navn

Fredkulla, hele Danevang til Gavn
sin Søn og Frænde til Forsoning ledte.
Og hun, den store Dronning, Volmars

Datter,

Margrete, hun som samled' Nordens
Lande,

hun kæmped' for at vinde Slesvig at-
ter
og døde i sit Værk ved eders Strande.

Ej blot til Gavn — lad os kun det be-
kende —

har Kvinden virket i den svundne
Tid;

Fru Mechtild, Abels Enke, bragte hid
den første Skare af de tyske Svende;
og Dorotea drev den anden Kile
ind i jert Land ved Første Kristiørns
Død.

Ja, Kvinder bygged' op, og ned de
brød,
de skable Uro, og de skable Hvile.

Og Kvindens Værd er ikke blevet
mindre,

fordi hun vendte sig til stille Id,
fordi hun virked' mere i det indre;
vi takker Kvinder i den nye Tid,
som mildned' Kaarene for Mænd i
Strid:

de Flensborg Kvinder, som gik rundt
og plejed'

dem, der blev saarede i Krigens Aar,
og dem, som gav det dyreste de ejed',
og kæmped' stille under trange Kaar;